05/10/2021

Επιζούν μονάχα οι λαοί που θυμούνται και μεταδίδουν την μνήμη τους

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Διδυμοτείχου κ. Δαμασκηνό φιλοξένησε ο Ιερός Ναός Αγίου Δημητρίου Ομωνύμου Δήμου, όπου λαμβάνουν χώρα οι ενοριακές εορταστικές εκδηλώσεις "ΔΗΜΗΤΡΙΑ 2021". Ο Σεβασμιώτατος ανέπτυξε το θέμα «Η θυσία ως προϋπόθεση για την ελευθερία».

Στην έναρξη της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος είπε:

"Φέτος ο ελληνισμός, όπουδήποτε γης και αν βρίσκεται, θυμάται, ευγνωμονεί και στοχάζεται, διότι συμπληρώνονται 200 χρόνια από την Ελληνική Επανάσταση του 1821 και την Εθνική Παλιγγενεσία. Ο Ελληνισμός θυμάται γιατί η μνήμη είναι το μόνον αντίδοτό στον θάνατο, που αναμφίβολα διατρέχει το ανθρώπινο. Δεν είναι τυχαίο ότι σε κάθε πλήγμα, που επιφέρει στη ζωή μας ο θάνατος η Εκκλησία

εύχεται: «Αιωνία η μνήμη»

Μέσα στο κοιμητήριο της ιστορίας αναπαύονται τα έθνη που λησμονήθηκαν και που έχουν πάψει να υπάρχουν. Επιζούν μονάχα οι λαοί, που θυμούνται και που μεταδίδουν την μνήμη τους από γενιά σε γενιά. Ο άνθρωπος είναι ον ιστορικό, γιατί είναι το μόνο ον στην Κτίσι που δεν συμβιβάζεται με το θάνατο. Αυτή η αδιάλλακτη στάση του κατά του θανάτου, αυτού «του εσχάτου εχθρού», όπως τον αποκαλεί ο Απόστολος Παύλος (Α’ Κορ. 15, 26), κρύβεται πίσω από την τάσι του ανθρώπου να δημιουργή ιστορία”.

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΣ ΣΥΝΕΧΙΣΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Ἡ ἱστορία δέν εἶναι ἁπλῆ περιέργεια γιά τό τί συνέβη κάποτε στο παρελθόν. Εἶναι υπαρξιακή ανάγκη που συνδέεται μέ τήν δίψα πού μᾶς ἔχει σταλάξει ὁ Θεός γιά ἀθανασία, για αἰώνια ὑπαρξι σέ πεῖσμα τοῦ θανάτου. Πρόκειται γι' αὐτό πού στη γλώσσα τῆς θεολογίας ὀνομάζεται «δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ». Ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητῶντας τήν αἰωνιότητα ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι πλασμένος για την θέωση. Ἔχει κληθῆ ἀπό τόν αἰώνιο Θεό να μήν συμβιβάζεται ποτέ μέ τήν φθορά, που επιφέρει στην ζωή του ὁ χρόνος. Δημιουργώντας ἱστορία ὁ ἄνθρωπος δέν ἐπιδιώκει τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ μετατρέψῃ τό χρόνο σε αιωνιότητα".

Ἐν συνεχείᾳ εἶπε: "Ποιά μηνύματα φέρνει στην εποχή μας ἡ ἱστορική επέτειος πού τιμοῦμε διακόσια χρόνια μετά; Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού διαμηνύει ἡ φετινή ἐπέτειος στόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας είναι ότι ἡ Ιστορία δεν προγραμματίζεται. Δεν χωράει στούς Η/Υ. Δὲν ὀργανώνεται καὶ δὲν ἐξηγεῖται ὀρθολογικά ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ δούλου Γένους. Μόνον σέ ἕνα θαῦμα θα μποροῦσε νὰ ἀποδοθῇ.

Γι' αὐτό καί εἶναι μία πρόκληση ἡ φετινή ἐπέτειος: Νά ξαναφέρουμε στη ζωή μας τήν χαμένη πίστη στό ἀνθρωπίνως ἀδύνατον. Η φετινή ἐπέτειος μᾶς καλεῖ νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι, ὅταν χρειάζεται, να θυσιάζωμε τήν σύνεση στήν ἀγάπη· τόν ὀρθολογισμό στην πίστη! Τό δεύτερο μήνυμα τῆς φετινῆς ἐπετείου εἶναι ὅτι τό στημόνι, ὅπου ὑφαίνεται ἡ ιστορία τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ ελευθερία καί ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου. Τέσσερις αἰῶνες ὕφαινε στο στημόνι αὐτό τή συνείδηση τῶν Ἑλλήνων ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Γιά τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ τὴν θεολογία, πού τήν διατρέχει και την έμπνέει, τίποτε δέν εἶναι ἱερώτερο ἀπό τό πρόσωπο. Γιά τήν Ὀρθόδοξο Εκκλησία τό πρόσωπο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὡς Τριάδα προσώπων. Καί τοῦτο διότι τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἴδιου τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἀπειλεῖται ἡ ἀξιοπρέπεια καί ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου, δεν χωρεῖ κανένας ὑπολογισμός καὶ δὲν εἶναι ὑπερβολική καμμιά θυσία. Οἱ Ἕλληνες δεν σταμάτησαν νά ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία όχι γιατί πεινοῦσαν, ἢ ἐπεδίωκαν νά βελτιώσουν -ὀπως λέμε σήμερα- τό βιοτικό τους επίπεδο, αλλά ἀσφυκτιοῦσαν ταπεινωμένοι κάτω ἀπὸ τὸ ζυγό τῆς δουλείας πού τοὺς εἶχε ἐπιβληθῇ. Σήμερα δυστυχῶς δεχόμεθα ἀδιαμαρτύρητα τήν χαλκίδευσι τῶν προσωπικών ελευθεριῶν μας την τεχνολογία καὶ τὴν πληροφορική, ἀρκεῖ νά εὐημεροῦμε οἰκονομικά. Ἕνας «αόρατος ἐν πολλοῖς ζυγός» πού μᾶς ἐπιβάλλεται με διάφορες μορφές καί τόν δεχόμεθα ἀδιαμαρτύρητα καὶ ἐνίοτε εὐχάριστα, γιατί μᾶς προσφέρει ἀνέσεις καί πλεονεκτήματα στήν ὑλική εὐημερία μας.

Ἡ υπερβολική προσκόλλησή μας στὴν ἀτομική εύημερία θέτει σήμερα σέ κίνδυνο την ἐλευθερία, γιά τὴν ὁποία ἔχυσαν τό αἷμα τους οἱ πρόγονοί μας. Αὐτή τήν ἐλευθερία πού ἦλθε να χαρίσῃ ὁ Χριστός. Τήν ἐλευθερία ἀπό τήν προσχώρηση στήν φίλαυτη εὐημερία μας, τὴν ἐλευθερία, ποὺ μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπό τό φόβο τοῦ

θανάτου”.

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Σεβασμιώτατος τόνισε:

“Ἂν θέλει κανείς να ζήσῃ ἀληθινά, πρέπει νά εἶναι ἕτοιμος νὰ πεθάνῃ». Ὁ Χριστός «ἐπάτησε τον θάνατον θανάτῳ» για νά σώση τόν ἄνθρωπο από τὴν δουλεία τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ὁμοίως και οἱ μάρτυρες και οἱ ὅσιοι τῆς Ἐκκλησίας μας και οἱ ἥρωες τοῦ Γένους μας μιμούμενοι τόν Σωτῆρα ζοῦν αἰώνια, γιατί ἀπελευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν φίλαυτη προσκόλληση στην ἀτομικότητά τους. « Ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐάν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει» (Ἰω. 12,24). Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Κυρίου, ποὺ σαφῶς ἀναφέρεται στό Σταυρό και τήν Ἀνάστασι, ἔγινε πράξι ἀπὸ τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας καί τούς προγόνους μας, τούς ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας. Ἔχουν πολύ βάθος τά λόγια αὐτά. Ὅσον πιό πολύ γαντζώνεται ὁ ἄνθρωπος στόν ἑαυτό καί περιχαρακώνεται στά ἀτομικά του δικαιώματα, τόσο πιο πολύ παραδίδεται στο θάνατο και στήν ἀνυπαρξία. Ἡ ζωή ὑπάρχει μόνον ὅταν μοιράζεται, και φθίνει καὶ ἀφανίζεται. Ἡ ζωή εἶναι κοινωνία. Ἀξίζει μόνο όταν προσφέρεται. Ἡ ζωή εἶναι ἀγάπη και ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (Α΄ Κορ. 13,5). Αὐτό ἀποτελεῖ τήν πεμπτουσία τοῦ Εὐαγγελίου και αὐτό μόνον μπορεῖ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ θυσία γιὰ τοὺς ἄλλους δέν εἶναι παραλογισμός, ἀλλὰ πορεία πρὸς την αἰώνια ζωή. Μόνον ὅποιος ἀγαπᾶ, βρίσκει ἀπόλυτα λογικό να προσφέρει τήν δική του ζωή, προκειμένου νὰ ὑπάρχει αὐτός πού ἀγαπᾶ! Στήν ἀγάπη ἡ ζωή καί ἡ ὕπαρξι δέν πηγάζει ἀπὸ μέσα μας, ἀλλὰ ἀπό ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦμε”.

Ο Σεβασμιώτατος ολοκληρώνοντας την ομιλία του είπε:

“Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐφετινῆς ἐπετείου, τιμοῦμε ἐπί τῇ συμπληρώσει διακοσίων ἐτῶν, ἀπονέμοντες συγχρόνως τὴν προσήκουσα τιμή εἰς τὴν μνήμη ὅλων ἐκείνων ποῦ μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους πότισαν τὸ δένδρο τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι καιρός νά ἀναλάβωμε, ὡς Ἕλληνες, τήν Ιστορία καί τίς τύχες τοῦ τόπου στα χέρια μας. Γι’ αὐτό χρειάζεται όμως νά ἔχωμε, ὅπως οἱ πρόγονοί μας, Πίστη ἀκράδαντη καὶ ἀγάπη για την Πατρίδα. Καί τά δύο βεβαίως αὐτά ἀπαιτοῦν θυσίες. Με ἐφόδιο τήν Πίστη καί τά ιδανικά καί τίς ἀξίες τοῦ Γένους ἂς δώσουμε νέους σύμμετρους ἀγῶνες γιὰ τὸν πολιτισμό, γιά τήν παιδεία, γιά τήν πρόοδο καὶ τὴν εὐημερία αὐτοῦ τοῦ τόπου. Μόνον ἔτσι, θα μπορέσουμε νὰ βγοῦμε ἀπό τά ἀδιέξοδα τοῦ μοντέλου τῆς σωτηρίας, πού ἐπαγγέλλονται αὐτοὶ ποὺ σήμερα κρατούν στά χέρια τους τίς τύχες τῶν λαῶν. Διότι μέ «δούρειο ἵππο» τά υποκατάστατα τῆς υλικοτεχνικής και μονόπλευρης «οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως», ἐπιχειροῦν καί πάλιν νὰ μᾶς σκλαβώσουν καὶ νὰ κρατοῦν τὸ πνεῦμα καί τήν ψυχή μας δέσμια τῶν ἐπιδιώξεων τους”.